



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
Р 6344/2019  
03.10.2019. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „АА“, чији је пуномоћник Јелена Митић Сокола, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради исплате, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П 9441/2016 од 15.05.2017. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБИЈА СЕ** захтев Вишег суда у Новом Саду за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П 9441/2016 од 15.05.2017. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 9441/2016 од 15.05.2017. године, укинута је у целости закључак извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду Мирјане Банић И.Ивк 362/2016 од 24.05.2016. године и обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 20.654,88 динара са законском затезном каматом од дана 18.05.2016. године до исплате, као и износ од 10.465,98 динара на име трошкова извршног поступка, у року од 8 дана под претњом извршења. Обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 30.808,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2017. године до исплате, у року од 8 дана под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу и предложио у поднеску од 25.07.2018. године да се за поступање по жалби одреди неки други стварно надлежан суд из разлога преоптерећености Вишег суда у Новом Саду по питању предмета у раду. Тужилац се у поднеску од 11.06.2019. године изјаснио да се противи предлогу туженог да се одреди други стварно надлежан суд за одлучивање по жалби.

Виши суд у Новом Саду је решењем Гж 3031/2017 од 25.06.2019. године прихватио предлог туженог и поднео захтев Врховном касационом суду да одреди други стварно надлежни суд за одлучивање по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П 9441/2016 од 15.05.2017. године, не

образлажући разлоге из којих сматра да постоје оправдани разлози да у конкретном случају по жалби одлучује други стварно надлежни суд.

Одлучујући о предлогу за одлучивање другог стварно надлежног суда, Врховни касациони суд је утврдио да захтев није основан.

Према одредби члана 62. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежан суд ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 7. истог члана о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, као и наводе из предлога за делегацију надлежности, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нема разлога за делегацију другог стварно надлежног суда, с обзиром да није указано на околности због чијег би постојања било очигледно да би се поступак по жалби пред другим стварно надлежним судом лакше спровео, а нема ни других разлога који би по свом значају били нужни и оправдавали тражену делегацију, нити се таквима могу сматрати разлози који су наведени у предлогу туженог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 62. став 7. ЗПП.

Председник већа - судија  
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић